

цитѣ; единъ дири жената си, жената гледа за мъжътъ си, и всякой се труди да намѣри своитѣ за да избѣгне турския гнѣвъ.

Когато казациѣ се сражавали съ черкезитѣ и прикривали бѣгството на българското население, отъ което до 300 д. се били измъкнали вече къмъ Севлиево и Търново, башибозуцитѣ нахлули отъ другата страна и населението останало окръжено.

Гнѣвътъ на башибозуцитѣ положително не е ималъ предѣлъ. Тѣ съ пишовитѣ си убивали, съ ятаганитѣ рѣзали, на мъже, жени и дѣца главитѣ цѣпили, а пакъ въ грабежа единъ други се надпреварвали. Онзи българинъ въ когото не намирали пари, съ голѣма яростъ го убивали.

Като се вършило това въ една отъ улицитѣ, църковния звонъ ударилъ и мнозина отъ избѣгналитѣ вѣнъ изъ града, помислили, че турцитѣ сж побѣдени, завърнали се надирѣ, нѣ тѣ били горчиво измамени и за тѣзи измама, скъпо заплатили. Башибозуцитѣ щомъ изпълнили църквата, за да привлекатъ населението около себе, ударили клѣпалото и наедно съ черкезитѣ се впуснали да убиватъ, колятъ, безчестатъ и да грабятъ.

Казациѣ стѣпка по стѣпка напускали града и само подъ тѣхното прикрытие имало възможность за безопасно избѣгване, а всякой, който бѣгалъ по коя и да била друга улица, той попадалъ въ ржцѣтѣ на безчеловѣчнитѣ черкези и башибозуци.

Нѣкои отъ гражданитѣ мъжки се бранили, много турци отъ кхщята си истрѣпали, нѣ и тѣ били на кхсове съсичани или на огънь предавани.

По освобождението си градътъ Ловечъ е далъ слѣдующитѣ жертви, между които имало доста дѣца, 80 д. старци, а жени само 19.

Абаджи Доко,	Арабаджи Вълко,	Бенко Ташковъ,
Анастасъ Дочовъ,	Баба Вжца Дяволката,	Банчо Бекяра,
Анастасъ Стоенчевъ,	Баба Мария Радкова,	Богданъ Павловъ,
Ангелъ Шопѣтъ,	Бочо Джамбазовъ,	Беньо Петковъ,
Атанаска Вълкова,	Бочо Димитровъ,	Бояджи Димитръ,
Ангелъ Вълковъ,	Бочо Колевъ,	Бояджи Стайко,
Ангелъ Коновъ,	Банчо Гечовъ,	Вълчанъ Геновъ,
Андреа Тодоровъ,	Братунъ Вълковъ,	Василь Петровъ,
Атанасъ Драговъ,	Бочо Митевъ,	Василь Калевъ,
Ангелъ Ивановъ,	Банчо Пеневъ,	Вълко Мичовъ,